

1 Petrus 1:3-7

Vorige keer heb ik aan de hand van de eerste twee verzen van deze brief met u nagedacht over Petrus, de schrijver van de brief. Petrus heeft hulp gehad bij het schrijven van de brief van Silvanus/Silas (5:12). We hebben gezien dat Petrus deze brief schrijft aan christenen die wonen in het huidige Turkije. En we nemen aan dat de brief is geschreven vanuit Rome, de stad die vanwege zijn afgoderij door Petrus in 5:13 Babylon genoemd.

Voordat Petrus nu ingaat op de moeilijke omstandigheden waarin zijn lezers zich bevinden, gaat hij eerst zijn lezers bemoedigen. En dat doet hij door hen te herinneren aan hun verkregen positie in Christus.

Omdat de gelovigen die verkregen positie aan Gods genade en barmhartigheid te danken hebben, begint Petrus met een lofprijzing. *Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus*. De heidense lezers van de brief hebben de God van Israel leren kennen dankzij de Here Jezus. Sinds de Pinksterdag is de boodschap van verlossing vanuit Israel de wereld ingegaan. En daar heeft de schrijver van de brief, de apostel Petrus, een groot aandeel in gehad.

Het aanspreken van God als Vader was onder Israel niet gebruikelijk in de oudtestamentische tijd. Het is Jezus zelf die Zijn discipelen het Onze Vader leerde en zodoende leerde aan Zijn volgelingen om God als Vader aan te spreken. God wordt hier de Vader van *onze* Here Jezus genoemd. Door het woordje *onze* te gebruiken schaart Petrus zich in de rij van de gelovigen. Jezus is de verlosser van Petrus en de verlosser van zijn lezers. Ze staan naast elkaar en leven vanuit dezelfde genade.

Een apostel wordt op dezelfde manier gered als elke andere gelovige.

Petrus looft God omdat Hij nieuw leven heeft mogelijk gemaakt dankzij de opstanding van Jezus. Voor Petrus was de opstanding van Jezus een markant punt geweest in zijn leven. Na de dood van Jezus was voor hem en de andere discipelen alle hoop vervlogen. Ze waren volkomen in de ban geraakt van angst en vertwijfeling. Als de opstanding van Jezus niet had plaatsgevonden dan waren de uitgebluste discipelen nooit veranderd in enthousiaste getuigen. Alleen dankzij Gods ingrijpen kwamen de discipelen tevoorschijn uit hun cocon van verslagenheid. Er begon nieuwe hoop te leven door het weerzien van Hem, die onder de doden was geweest. Hun hoop, die met Christus was gedood, is door Zijn opstanding weer tot leven gewekt. De apostelen zijn opnieuw gaan leven en gaan hopen. Dit geldt in het bijzonder voor

Petrus zelf. Na de opstanding is Petrus een totaal ander mens geworden. Hij was lamgeslagen, teleurgesteld in zichzelf door de verlochening. De ontmoeting met de opgestane Heer, die hem de opdracht gaf de schapen en lammeren te gaan weiden, bood hem een nieuw perspectief. Geen wonder dat Petrus de opstanding steeds verkondigt als hèt centrale heilsfeit. Dat zien we al meteen na de uitstorting van de Heilige Geest tijdens Petrus' toespraak op de Pinksterdag: *Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn (Hd.2:32)*.

Petrus benadrukt dat de wedergeboorte volledig Gods werk is. Volgens vs. 23 is de wedergeboorte tot stand gekomen door het Woord van God. Johannes leert ons in het 3^e hoofdstuk van zijn evangelie dat de wedergeboorte het werk is van de Heilige Geest. Dit is beiden waar. Daar waar het Evangelie, het woord van God, wordt verkondigd werkt de Heilige Geest geloof in harten van mensen. Als iemand tot geloof komt dan is er altijd sprake van een menselijke kant en een goddelijke kant. De menselijke kant noemen we bekering: de mens aanvaardt Christus als Zaligmaker. De goddelijke kant noemen we wedergeboorte: de Heilige Geest werkt door de verkondiging van het Woord geloof in de harten. Theologen hebben wel geprobeerd dit in een schema te drukken. Wat gebeurt eerst, de bekering of de wedergeboorte. Een discussie die nooit helemaal is gestopt. In Reformatorische kerken wordt graag benadrukt dat alles Gods werk is, in Evangelisch kring wordt de menselijke keus meer benadrukt. Maar hoe tot geloof komen in zijn werk gaat is een mysterie. En we moeten het ook vooral een mysterie laten.

Dankzij de wedergeboorte mogen gelovigen delen in de levende hoop, die Petrus omschrijft als een onvergankelijke, onbevleete, onverwelkelijke erfenis die in de hemel is weggelegd. Deze erfenis is gegarandeerd, kan niet aangetast worden door zonde en vergaat nooit. En in de laatste tijd, dat is als Christus weerkomt, zal het geopenbaard worden. Dan zal de hele schepping vernieuwd worden. En daar mogen de lezers van Petrus' brief in delen.

In die zekerheid mogen we ons verheugen, zegt vs. 6. De Willibrordt vertaling heeft 'dan zult gij juichen'. Met andere woorden, die blijdschap is pas volkomen als Christus komt. Petrus plaatst het lijden en de verdrukking van dit moment tegenover de heerlijkheid die komt en waarover we ons zullen verheugen met grote blijdschap. Dit sluit aan bij de woorden van de apostel Paulus in Rom.8:18: *Want ik ben er zeker van dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die*

over ons geopenbaard zal worden.

Die heerlijkheid die geopenbaard gaat worden aan het eind van de tijd, mag ons houvast bieden als we te maken hebben verzoeken. De vreugde van straks staan bij Petrus tegenover de verzoeken van nu. Bij de verzoeken hebben we hier niet zo zeer te denken aan verleidingen tot zonde, maar meer aan lijden dat je omwille van je geloof hebt te verdragen, zoals verdachtmakingen, boycot, bedreiging, laster, achteruitzetting, vervolging enz.

Petrus zegt in het 7^e vers dat deze verzoeken een toets zijn, een test voor het geloof. Die test is noodzakelijk voor de geloofsgroei en zal, straks als Jezus verschijnt, tot eer van Hem zijn.

Petrus maakt daarbij gebruik van een beeldspraak uit het Oude Testament, namelijk van goud dat in een smeltkroes of smeltoven zodanig verhit wordt, dat het ruwe goud gescheiden wordt van de onzuivere bestanddelen en er puur goud overblijft. Zo komt door de beproeving de echtheid en puurheid van het geloof aan het licht. Voor de geloofsgroei is deze vuurgloed onmisbaar.

Goud is vergankelijk, dat hoort bij de dingen van deze wereld die voorbijgaan. Het geloof is veel kostbaarder dan goud. Ons geloof is onvergankelijk.

Bij de openbaring van onze Here Jezus, als Hij uit de verborgenheid zal treden en tastbaar, zichtbaar en hoorbaar onder ons zal zijn, zal ons geloof tot Zijn eer zijn.

Petrus plaats de verzoeken en de onderdrukking waar zijn lezers mee te maken hebben in deze verzen tegenover de geweldige belofte van Gods toekomst.

Geloofd zij God de Vader die ons dat uitzicht wil geven. Dit geldt ook voor ons. Als wij in ons leven geconfronteerd worden met moeite en verdriet, dan zegt Petrus vanavond ook tegen ons: Hou vol, geloof in de Here Jezus, want Hij gaat komen. En bij de heerlijkheid die dan geopenbaard zal worden zullen de moeiten van vandaag verbleken.

Onze bijbel eindigt met deze verzen:

Hij die deze dingen getuigt, zegt: Ja ik kom spoedig.

En wij mogen antwoorden met:

Amen, kom Here Jezus!

Amen